

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi jeden tylko zarzut twierdząc, że nieudzielając odpowiedzi na wniosek potwierdzający dotyczący udzielenia jej dostępu do informacji w wyznaczonym terminie określonym w art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾, Komisja naruszyła art. 296 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001 L 145, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2011 r. — Andersen przeciwko Komisji

(Sprawa T-92/11)

(2011/C 103/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jørgen Andersen (Ballerup, Dania) (przedstawiciele: adwokaci M. F. Nissen i G. Van de Walle de Ghelcke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 24 lutego 2010 r. w sprawie umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu zawartych pomiędzy duńskim ministerstwem transportu a Danske Statsbaner (pomoc państwa C 41/08 (ex NN 35/08)) (Dz.U. 2011 L 7, s. 1);
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argument

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego skarżący twierdzi, że Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo stwierdzając, że rząd duński nie dopuścił się oczywistego błędu w ocenie, kwalifikując to połączenie Kopenhaga-Ystad jako obsługiwane w ramach usług publicznych z zakresu transportu oraz włączając je do tego systemu. Skarżący uważa, że połączenie to było skutecznie obsługiwane przed niedotowane podmioty gospodarcze działające na tym rynku i z tego względu nie powinno być zostać objęte umowami o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu.
- 2) W ramach zarzutu drugiego skarżący twierdzi, że Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo nie nakazując zwrotu nienależnego świadczenia w postaci nadmiernej rekompensaty wypłaconej DSB w następstwie wypłaty dywidend jej udziałowcy — państwu duńskiemu. Skarżący jest zdania, że wypłata do budżetu państwa dywidend przez przedsiębiorstwo należące w całości do państwa nie jest zgodnym z prawem mechanizmem potrącania nienależnych świadczeń w postaci nadmiernej rekompensaty.
- 3) W ramach zarzutu trzeciego skarżący twierdzi, że Komisja w oczywisty sposób naruszyła prawo stosując rozporządzenie nr 1370/2007 ⁽¹⁾ zamiast rozporządzenia 1191/69 ⁽²⁾. Skarżący jest zdania, że Komisja winna była zastosować do niezgodnej z prawem pomocy państwa przepisy obowiązujące w momencie przyznania pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. L 315, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania Państw Członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1).